

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Violy Takáčovej v právnej veci žalobcu **P. S.**, bytom M. Z., R., zastúpeného advokátom JUDr. D. A., so sídlom Z., K. proti žalovanej **Sociálnej poisťovni – ústredie, Bratislava**, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o nepriznaní náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku choroby z povolania, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 274/2007-30 z 05.03.2008 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 05.03.2008 č. k. 23S 274/2007-30, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a..**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom krajského súdu bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného č. 300-721/2007-1, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu o nepriznaní náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku choroby z povolania, ktorá bola zistená 19.08.2004. Krajský súd s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. dospel k záveru, že žalobca ako samostatne zárobkovo činná osoba nie je chápaná ak zamestnanec pre účely úrazového poistenia a nemôže byť považovaná za poškodeného pre účely

poskytovania úrazových dávok. Krajský súd nemal dôvod pochybovať o výsledku znaleckého dokazovania, podľa ktorého choroba z povolania bola zistená 19.08.2004 a hlásená 27.01.2004. Žalobca nepreukázal inými skutočnosťami, že príznaky tejto choroby boli zistené v čase jeho zamestnania u posledného zamestnávateľa L.. R., pričom od roku 1999 bol samostatne zárobkovo činnou osobou. Tvrdenia žalobcu boli len teoretickými dôvodmi s poukázaním na lekársku dokumentáciu.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu uviedol, že zotrúva na svojich podaniach a dôvodoch v nich uvedených v priebehu konania, z ktorých vyplýva, s poukazom aj na judikáty uvedené v odvolaní, že „rozhodujúce je, či v podniku, v ktorom zamestnanec pracoval, boli také pracovné podmienky, pri ktorých choroba z povolania vzniká (t. j. abstraktne vzniká, nie konkrétne vznikla)“. Podľa žalobcu, napriek tomu, že v čase hlásenia a priznania choroby z povolania nebol zamestnancom, ale živnostníkom, musí mať zachovaný nárok na odškodnenie z takého poškodenia, ktoré mu vzniklo v čase zamestnania v L.. R., kde vykonával prácu, ktorá naplňa obsah podmienok pre vznik choroby z povolania. Tvrdil, že ako živnostník sa v podnikateľskej činnosti realizoval predovšetkým ako obchodník bez vykonávania prác, za ktorých zistená choroba z povolania vzniká. Ako dôkazy žalobca uviedol odkazy na viaceré publikované rozhodnutia súdov.

Žalovaný žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že hoci dôkazné bremeno je na strane žalobcu, doposiaľ nepreukázal svoje tvrdenie, že jeho poškodenie zdravia vzniklo vo firme L.. Proti tvrdeniu žalobcu sú materiálne dôkazy, hlásenie choroby z povolania, vypracované kompetentnou organizáciou.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal v medziach podaného odvolania odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Najvyšší súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí vychádzal z dôkazov vykonaných odporkyňou (§ 250ja ods. 1 O.s.p.) a na základe vykonaného dokazovania v administratívnom konaní považoval rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia pre chorobu z povolania za vecne správne a žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne zamietol.

Odvolaací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu, ku ktorým v kontexte s dôvodmi podaného odvolania považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Z predloženej spisovej dokumentácie je nepochybné, že žalobca v čase zistenia choroby z povolania bol samostatne zárobkovo činnou osobou. Obdobie od jeho posledného zamestnaneckého pomeru (1998) až do zistenia choroby z povolania je časovo významné, pričom podľa výpisu zo živnostenského registra predmetom jeho podnikania pod obchodným menom P. S. – P. bolo „1. P. a približovanie dreva“ so vznikom oprávnenia 05.05.1999. Žalobca naproti tomu nepreukázal žiadnymi dôkazmi, že v čase zamestnania v L.. pracoval za podmienok, za ktorých choroba z povolania vzniká, také zistenia nevyplývajú ani zo záznamov spísaných na Klinike pracovného lekárstva. Žalobca síce predložil v administratívnom konaní doklad o tom, že v pracovnom pomere v S., P., R. bol od 14.01.1974 do 30.06.1998, avšak tým nie je možné bez ďalšieho považovať za preukázané jeho tvrdenia o tom, že v uvedenej dobe pracoval za podmienok, za ktorých choroba z povolania vzniká. Bremeno tvrdenia a bremeno dôkazov je v tomto smere na žalobcovi a toto bremeno neunesol, pretože nepodal žiadny konkrétny návrh na vykonanie dokazovania o tom, aké práce vykonával a v akej dobe. Pokiaľ žalovaná na základe vlastného voľného hodnotenia dôkazov dospela k záveru, že tvrdenia navrhovateľa nie sú preukázané a na druhej strane je nesporné zistené, že v čase vzniku choroby z povolania bol S. s oprávnením na činnosť, pri výkone ktorej choroba z povolania vzniká, nemožno odporkyni vytknúť nesprávny právny záver, že navrhovateľovi nevznikol nárok na náhradu požadovanej škody a ani prvostupňový súd nemohol zrušiť rozhodnutie žalovanej pre nezákonnosť.

Z týchto dôvodov odvolaací súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

S poukazom na § 250k O.s.p. odvolaací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 08. decembra 2008

Za správnosť vyhotovenia:

Zuzana Katuščáková

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.

predsedníčka senátu